

Titel: Kapitel IV.

Citation: "Kapitel IV.", i *Proceskommissionen af 1868. Offentliggjort 1875*. Onlineudgave fra Lovforarbejder: <https://tekster.kb.dk/catalog/jura-texts-r01-shoot-chptrd1e10092/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: *Proceskommissionen af 1868. Offentliggjort 1875*

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

Kapitel IV.

Særlige Bestemmelser om Hovedforhandlingen for Rævninger.

§ 310.

Efterat Dommeren, Anklageren og den Sigtedes befittede Forvarer ere komne tilstede, lader Retten's Formand den Sigtede føre ind i Retssalen, angiver i Korthed den Sag, som vil blive Gjenstand for Forhandling, lader Vidner samt Syns- og Ekspertmænd paaraabe og anviser dem Henteværelse, idet han paaminder dem og efter Omstændighederne træffer anden Foranstaltning for at forhindre indgydes Meddelelse.

Derefter skrives, forsaavidt der ikke opstaar Spørgsmaal om Udsættelse, Afvisning eller besl., som findes foruden at burde afgjøres eller forhandles, til Udtagelse af Rævninger.

§ 311.

I enhver Rævningesag skulle 12 Rævninger udtages til at deltage i Afgjørelsen.

Kan det forudsies, at en Sags Forhandling vil medtage et længere Tidsrum, kan Retten's Formand, førend Lodtrækningen begynder, beslutte, at endvidere 1 eller 2 Erstatningsrævnninger skulle udtages. Saafremt da nogen af Rævningerne maatte blive forhindret i at overvære den hele Forhandling, indtil Rævningernes Erklæring er afgiven, indtræder en Erstatningsrævning i hans Sted efter den Rækkefølge, i hvilken Navnene ere udtrukne.

Erstatningsrævnningerne overvære Forhandlingen, men deltage ikke i Rævningernes Raadslagninger og Afstemninger, saalænge de ikke ere traadte i en Rævnings Sted.

§ 312.

Foranstaltningerne til Rævningernes Udtagelse begynde med, at de indkaldte Rævninger paaraabes. Indsigelser fra Parternes Side, at en Rævning er ubeluffet i Medfør af Reglerne i Lov om Domsmagtens Ordning m. m., andet Affnit, Kap. I, maa fremføres, førend Lodtrækningen begynder. Kjendelser, hvorved en Rævning ubeluffes, kunne ikke angribes ved noget Retsmiddel. Imod Kjendelser, hvorved en Indsigelse forkastes, kan der findes Besværing Sted (jfr. §§ 16, 18 og 20).

§ 313.

Ere ikke mindst 24 Rævninger, eller, hvis Erstatningsrævninger skulle tiltræde, henholdsvis 26 eller 28 Rævninger møde, eller synfer Rævningerens Tal ved Rettens Afjærelser under det nævnte laveste Tal, drager Rettens Formand Omforg for, at det til Vedtrækningen fornødne Antal af Rævninger bringes tilveje ved Tilfaldelse af Hjælperævninger i den Orden, i hvilken disse Navne findes opførte paa Hjælpelisten.

Skulde det tilstrækkelige Antal ikke kunne Raffes tilveje paa denne Maade, foranstalter Rettens Formand Tallet udfyldt ved Vedtrækning, saaledes som i Lov om Domsmagtens Ordning m. m. § 90 bestemt.

§ 314.

Naar mindst 24 eller, hvis 1 eller 2 Erstatningsrævninger skulle udtages, henholdsvis 26 eller 28 Rævninger, som kunne medtages ved Vedtrækningen, ere tilstede, lader Rettens Formand denne foretage. Til den Ende lægges Sedler, hvorpaa Rævningerens fulde Navne ere skrevne, og som oplæses, i en Urne, af hvilken Sedler derefter enkeltvis udtages og oplæses.

Indsigelse, der gaar ud paa, at Vedtrækning er foretagen, uden at det ovenfor foreskrevne Antal Rævninger var tilstede, skal fremsættes for Vedtrækningens Slutning.

§ 315.

Saa snart et Navn er trukket af Urnen og oplæst, har først Anklageren, indtil Ordet er givet den Sigtede, og derefter den Sigtede, indtil et nyt Navn er udtrukket, eller, med Hensyn til det sidst udtrukne Navn, indtil Vedtrækningen er erklæret for endt, Ret til uden Angivelse af Grund at forfaste den udtrukne Rævning. En afgiven Erklæring kan tilbagetages, naar det sker indenfor de angivne Tidsgrenser. Afgives ingen Erklæring, gjælder Rævningen for antagen.

§ 316.

I det Hele kunne saa mange Rævninger forfastes i Henhold til § 315, som Forskjellen mellem 12, eller, hvis 1 eller 2 Erstatningsrævninger skulle tiltræde, henholdsvis 13 eller 14 og Tallet paa de i Urnen lagte Sedler angiver.

Halvdelen af de tilfaldte Forfæstelser tilkommer Anklageren, Halvdelen den Anklagede. Er Tallet ulige, har den Anklagede Ret til at forfæste een Rævning mere end Anklageren.

§ 317.

Er der i samme Sag flere Anklagede, ere disse lige nær berettigede til at udøve den en enkelt Anklaget ved § 316 hjemlede Forfæstelse.

Kunne de ikke enes om Udøvelsen af denne Ret, fordeles de dem indrømmede Forfæstelser ligelig mellem dem. Med Hensyn til de Forfæstelser, som ikke kunne fordeles saaledes, afgjøres det ved Lodtrækning, hvem af de Anklagede de skulle tilkomme. Ligeledes bestemmes ved Lodtrækning, i hvilken Rækkefølge de skulle erklære sig om Antagelse eller Forfæstelse. En herefter af en af de Anklagede erklæret Forfæstelse gjælder ogsaa for de andre.

§ 318.

Indsigelser, der gaa ud paa, at Reglerne i §§ 315—17 ere tilfældige, skulle fremsættes før Anklagefristens Opløsning.

§ 319.

Naar 12 eller, hvis Erstatningsrævninger skulle tiltræde, henholdsvis 13 eller 14 uforfæstede Rævninger ere udtrukne, ophører Lodtrækningen. De 12 først Udtrukne ere Rævningerne i Sagen; den eller de, hvis Navne senere maatte udtrækkes, ere Erstatningsrævninger.

§ 320.

Er flere Sager berammede til Forhandling paa een Dag, kunne de for en foregaaende Sag udtrukne Rævninger, forudsat at ingen af de i § 15 angivne Grunde er til Hinder, ogsaa medvirke ved Afgjørelsen af andre til Forhandling paa samme Dag ansatte Sager, saafremt den eller de Anklagede i disse antage dem ogsaa for deres Sag, og Anklageren afgiver samme Erklæring. Spørgsmaal herom afgjøres, førend Rævningernes Edsættelse finder Sted. Ved denne skulle i bekræftende Fald samtlige Anklagede være tilfæde.

Naar de Betingelserne for Anvendelsen af foranstaaende Regel, og der saaledes paany skal udtages Rævninger for en senere til Forhandling paa samme Dag ansat Sag, kan efter Formandens Bestemmelse Lodtrækning for

den senere Sag foretages, førend Forhandlingen i den tidligere Sag begynder.

§ 321.

Rævningerne indtage deres Sæde i den ved Lodtrækningen for enhver Sag bestemte Orden.

§ 322.

Formanden tager derefter Rævningerne i Ed, idet han tiltaler dem saaledes:

„De skulle love og sværge ved Gud den Allmægtige, den Allvidende og Bøjsædige, at de i Sagen mod N. N. med Trofasthed og Ridderhæder vilde opfylde en Rævnings Pligter, ikke samtale med Rogen, der ikke er Rævning i Sagen, om denne, førend den er afgjort, af yderste Evne omhyggeligt veje Beviserne saavel imod som for den (de) Anklagede, og uden at lade Dem forlede af Frygt, Rid eller Bøjskab, af Hensyn til Gunst eller Gæve, Magt eller Anfæelse, afgive deres Stemme alene efter samvittighedsfuld Overbeviøning.“

Herpaa svare Rævningerne, hver for sig, staaende og med oprakte Hænder efter Lovens Forskrift om Eds Afleggelse:

„Jeg lover og sværger det, saa sandt hjælper mig Gud og hans hellige Ord.“

Den Afgang, som Lovgivningen hjemler Medlemmer af visse Troesfællesskaber til at aflægge Ed paa anden Maade end den sædvanlige, eller at afgive en højtidelig Forsikring, som træder i Eds Sted, skal ogsaa her komme til Anvendelse.

I det i § 320 1ste Stykke omhandlede Tilfælde sker der ved de Ord i Formandens Tiltale „i Sagen mod N. N.“ fornøden Forandring.

Indsigelser, der gaa ud paa, at Rævningerne ikke lovlig ere blevne edfæstede, skulle fremsettes for Anklagestrifets Dplæning (§ 323).

§ 323.

Efterat Rævningerne ere tagne i Ed, forelægges der den Sigtede de i § 202 nævnte Spørgsmaal, hvorpaa Formanden lader Anklagestrifet oplæse ved Retsskriveren.

§ 324.

Derefter finder den Sigtedes Afhørelse angaaende Anklagen samt Bevisforefæren Sted.

Afgiver den Sigtede ved Afhørelsen en fuldstændig og ubetinget Tilståelse, kan Rettens Formand, saafremt ingen af Dommerne eller Rævningerne erklærer sig derimod, bestemme, at Bevisførelse skal bortfalde.

§ 325.

Med Bevisførelsen fremsføres først de af Anklageren, dernæst de af eller for den Sigtede anmeldte Beviser, endelig de, hvis Førelse er besluttet af Retten i Embeds Medfør. Afgjørelser herfra kan Formanden beslutte.

Førend hvert enkelt Bevis fremsføres, angiver vedkommende Part, henholdsvis Rettens Formand, i Korthed dets væsentlige Gjenstand.

Efter de enkelte Bevisers Fremsførelse finder Afhørelse af den Sigtede Sted overensstemmende med § 203.

§ 326.

Efterat Bevisførelsen er sluttet, faar først Anklageren, dernæst Forsvareren og den Sigtede Ordet for at udtale sig om Bevisførelsens Resultat samt om Retsspørgsmaalene i Sagen, dog saavidt mulig uden at omhandle saadanne Punkter, som ikke skulle forelægges Rævningerne til Afgjørelse.

§ 327.

Med Slutningen af sit Foredrag skal Anklageren overlevere Formanden et skriftligt Udkast til de Spørgsmaal, som han foreslaar stillede til Rævningerne.

Udkastet meddeles strax den bestilte Forsvarer og den Anklagede, som derefter, naar de have faaet Ordet, kunne fremsætte Indsigelser mod de foreslaede Spørgsmaal samt skriftlige Forslag til Ændringer eller Tilføj.

§ 328.

Efterat Forhandlingen mellem Parterne er sluttet, fastsætter Retten Spørgsmaalene til Rævningerne; dog oplæses de først, naar Formandens Foredrag er endt, og kunne forinden undergives fornyet Prøvelse af Retten. I de Tilfælde, hvor Spørgsmaalenes Fastsættelse viser sig i særlig Grad tvivlsom, sker denne ved Kjendelse.

Efter at Spørgsmaalene ere fastsatte, tager Rettens Formand Ordet. Han sammenstiller Forhandlingens Hovedpunkter og udklæker de

Retsfættninger, som komme i Betragtning. Fremdeles bør han, naar Bevisførelsen dertil giver Anledning, henlede Rævnningernes Opmærksomhed paa saadanne Hensyn, som efter Erfaringens Vidnesbyrd maa komme i Betragtning ved Bedømmelsen af Bevisernes Vægt; dog skal han i saa Fald tillige udtrykkelig betyde Rævnningerne, at de selvstændig og paa eget Ansvar maa afgjøre, om de Hensyn, som han har paapeget, kunne faae Betydning i det foreliggende Tilfælde, og hvilken Vægt til den Sigtedes Skade eller Fordel der saaledes maa tillægges de paagjældende Beviser.

Formandens Foredrag maa ikke afbrydes.

§ 329.

Ved Spørgsmaalene til Rævnningerne skal det forelægges dem til Afgjørelse, om den Sigtede er skyldig i den eller de Forbrydelser, for hvilke Anklage paa lovlig Maade er rejst.

Ordentligvis bør Spørgsmaalenes Gjenskab hverken udstrækkes videre eller yderligere begrænses, end det følger af den Maade, hvorpaa Forbrydelsen er betegnet i Anklagen, saavel i retlig som i faktisk Henseende. Herfra finder Undtagelse Sted:

- 1) naar de Betingelser ere tilstede, som hjemle en fra Anklagen afvigende Domsfælselse;
- 2) naar det ifølge den stedfundne Bevisførelse findes nødvendigt at optage flere Kjendsgjerninger til Betegnelsen af den Handling, som lægges den Sigtede til Last, end det er i Anklagen.

§ 330.

Som Folge af Reglen i § 329 hører det under Rævnningernes Afgjørelse, om saadanne almindelige eller særlige Grunde, som udelukke Straf, ere tilstede, samt om saadanne i Straffeloven bestemt betegnede Omstændigheder ere forhaanden, der hjemle Nedstættelse af Strafferammen, saa og om lignende Omstændigheder, der hjemle Strafforhøjelse, foreligge, forudsat at disse ere indbefattede under Anklagen.

Undtagne fra Rævnningernes Afgjørelse ere Spørgsmaal om

- a) Strafftydens Forælselse,
- b) de i Straffelovens §§ 7 og 58 ommeldte Omstændigheder,
- c) Forbrydelsens Gjentagelse.

Foraarvidt det imidlertid ved Anvendelsen af Reglerne om Strafftydens Forvoldelse og Forbrydelsens Gjentagelse kommer an paa det Tidspunkt, da den paalagte Handling blev begaaet, afgjores dette Spørgsmaal af Rævningerne efter den almindelige Regel.

Om Anklageren er paataleberettiget, er ikke Gjenstand for Rævningernes Afgjorelse.

§ 331.

Det tilkommer ikke Rævningerne at afgjore Noget om Tilstedeværelsen af Omstændigheder, der kunne komme i Betragtning ved Straffens Udmaalning indenfor Lovens Strafferamme, og som følge heraf heller ikke i de Tilfælde, hvor Loven paa Grund af Milderende eller formildende Omstændigheder, men uden nærmere Betegnelse af disse eller blot med Angivelse af vejelende Exempler, har uvidet Grevnerne for Straffens Belyg, at afgjore, om saadanne Omstændigheder foreligge.

§ 332.

Hovedspørgsmaalet til Rævningerne gaar ud paa, om den Sigtede er skyldig i den Forbrydelse, som lægges ham til Last. Dette Spørgsmaal maa ikke deles i flere, undtagen forsaavidt en Deling er hjemlet ved §§ 334 og 335. Under Rævningernes Svær paa Hovedspørgsmaalet bekræftende, er derved tillige afgjort, at ingen Omstændighed, som udelukker Straf, er tilstede, medmindre Kaffattelsen heraf ifølge § 330 er forbeholdt Retten.

Hovedspørgsmaalet indledes altid med Ordene: Er den Sigtede skyldig?

Forbrydelsen skal betegnes og Spørgsmaalet stilles saaledes, at Reglerne i § 329 derved blive fyldestgjorte. En retlig Betegnelse af den Forbrydelse, som paastaaes at foreligge, anvendes Forbrydelsens i Loven hjemlede Navn eller, hvor intet saadant findes, en Henvielse til den paagjældende Straffebestemmelse, hvorefter den i Loven indeholdte nærmere Beskrivelse af Forbrydelsen skal medoptages i Spørgsmaalet.

§ 333.

Naar det under Forhandlingen er fremkommet bestemte Bevisdata til Hjæmme for

en Omstændighed, der vil udelukke Straf, eller som der efter Rettens Øjens mening kan blive tillagt en saadan Virkning, kan der stilles et særskilt Spørgsmaal om Tilstedeværelsen af samme, som Tillæg til Hovedspørgsmaalet, for at fremkalde en udtrykkelig Udtalelse af Rævningerne herom.

I den Maade, hvorpaa Hovedspørgsmaalet bliver at fremsætte, sker der i saadanne Tilfælde ingen Forandring.

§ 334.

Spørgsmaal om Tilstedeværelsen af Omstændigheder, der ifølge Lovens hjemle Medfættelse af Straffen, maa ikke optages i Hovedspørgsmaalet, men bør altid gjøres til Gjenstand for særskilte Tillægs-spørgsmaal.

Andrager den beklagede Forvarer eller den Sigtede paa, at et saadant Spørgsmaal stilles, kan det kun nægtes, naar Retten finder, at den omhandlede Omstændighed ikke efter Lovens hjemle Medfættelse af Straffen. Retten kan ogsaa i Gensidig Medfør stille et saadant Spørgsmaal, naar den ifølge det under Forhandlingen fremkomne Under Grund dertil.

§ 335.

Naar der i Medfør af Anklagen skal stilles Spørgsmaal om Tilstedeværelsen af Omstændigheder, som hjemle Straffehøjelse, bør de regelmæssig gjøres til Gjenstand for særskilte Tillægs-spørgsmaal og altid, naar Anklageren fordrer det.

§ 336.

De i §§ 333—335 omhandlede Tillægs-spørgsmaal bortfalde, naar Hovedspørgsmaalet besvares benægtende.

Naar der spørges om Tilstedeværelsen af en i Lovens anerkjendte Grund til at udelukke, nedfætte eller forhøje Straffen, skal det fornødne faktiske Grundlag optages i Spørgsmaalet.

§ 337.

Naar det efter Anklagens Indhold er nød-

vendigt til udtømmende forelæggelse af samme, eller Retten i det under Forhandlingen fremkomne og Reglen i § 329 Nr. 1 finder Gjemmel dertil, bliver der efter hvedandre at stille flere Spørgsmaal til Rævningserne angaaende en og samme Handlingens Genførelse under forskjellige Straffebestemmelser. Med Hensyn til hver Gruppe af Spørgsmaal finde de ovenstaaende Regler Anvendelse.

Angaa de flere Spørgsmaal Handlingens Genførelse under forskjellige Straffebestemmelser med forskjellig Strafferamme, sættes det Spørgsmaal først, hvis Bekræftelse medfører den strengeste Bestemmelse.

§ 338.

Har Forhandlingen undtagelsesvis omfattet flere strafbare Handlinger af samme Sigtede eller flere Sigtede under Et, skal der stilles Spørgsmaal for hver enkelt Handling eller hver enkelt Sigtede under Sagtagelse af ovenstaaende Regler.

§ 339.

Enhvert Spørgsmaal skal fremsættes saaledes, at det kan besvares med Ja eller Nej. Naar et Spørgsmaal kun skal besvares under Forudsætning af en bestemt Besvarelse af et forudgaaende Spørgsmaal, bør dette udtrykkelig bemærkes i den skriftlige Udfærdigelse.

§ 340.

De af Retten skaffte, skriftlig udfærdigede og med Formandens og Retsskriverens Underskrift forsynede Spørgsmaal oplæses af Formanden i Retsmødet og overgives derefter tilfældig med Anklageskriftet samt Udskrift af de Tillæg til og Forandringer i dette, som maatte være tilførte Retsbogen, til den af Rævningserne, hvis Navn først blev udtrukket ved Lodtrækningen.

Formanden kan fremdeles efter sit Skøn medgive Rævningserne saadanne Ting, der paastaas at være tagne eller frembragte ved Forbrydelsen eller at have været brugte eller bestemte til dens Udførelse, eller som yde umiddelbar Oplysning om Gjemningen eller den Sigtedes Forhold til denne, samt saadanne Aktstykker, som ommeldes i § 298 Nr. 1, 2

og 5. Begjæring herom kan fremsættes af en Rævning, men ikke fra nogen anden Side.

Formanden henleder Rævningsenes Opmærksomhed paa de i §§ 341—346 indholdte Bestemmelser om, hvad de ved deres Raadslagning have at iagttage, og forklarer disse nærmere, forsaavidt han finder det fornødent; derefter opfordrer han Rævningerne til at begive sig til det for dem bestemte Børssted og lader den Sigtede, hvis han er søgket, føre ud af Retssalen.

§ 341.

Indtil Rævningsenes Erklæring er vedtagen, maa intet Samkvem finde Sted mellem de til Raadslagning forsamlede Rævninger og andre Personer, ej heller nogen Rævning forsæde Børsstedet eller nogen Anden betrede dette uden Tilladelse af Rettens Formand eller særlig Hjemmel i Loven. Rettens Formand træffer fornøden Foranstaltning til Sagtagelse heraf.

Finder Overtrædelse af foranstøede Bestemmelser Sted af en Rævning eller Andre, kan Retten idømme den eller de Skyldige Bøder indtil 1000 Kr.

I Rævningsenes Forsamlingsværelse stulle Aftryk af denne Lovs §§ 341—346 være opslaaede i flere Exemplarer.

§ 342.

Rævningsene vælge under Ledelse af den Rævning, hvis Navn først blev udtrukket, en Formand, som leder deres Forhandlinger. Valget sker ved Stemmeførhed; i Tilfælde af lige Stemmer foretrækkes den Ældste.

Formanden oplæser følgende til Rettefætor for Rævningsene:

Loven fordrer ikke af Rævningsene Angivelse af de Grunde, som bestemme deres Overbevisning, og den foreskriver dem ikke bindende Regler, efter hvilke de stulle bedømme Bevisernes Vægt; men den paalægger dem den ved deres Ed bekræftede Pligt omhyggeligt og upartisk at veje samtlige for og imod den Sigtede fremsøgte Beviser og at afgive deres Stemmer om den Sigtedes Skyld efter deres paa samvittighedsfuld Prøvelse af det under

Forhandlingen for dem fremførte beroende Overbevisning.

Der tilkommer ikke Rævningerne nogen Dom om Retfærdigheden eller Henfælgelsesfærdigheden af Straffeloven; Størrelsen af den Straf, som kan indtræde, hvis den Sigtede erklæres skyldig, maa ikke bestemmes dem ved deres Afgørelse. Om Raadslagningen og Afstemningen skulle de iagttage ubrodelig Tavsshed.*

§ 343.

Efter tilendebragt Raadslagning afstemme Rævningerne om de enkelte Spørgsmaal i den Orden, hvori disse ere stillede. Formanden afstæfter hver Rævning enkeltvis hans Stemme i den ved Lodtrækningen bestemte Orden og afgiver selv sin Stemme tilsidst.

En for den Sigtede ugunstig Besvarelse af et Hoved- eller Tillægs-spørgsmaal kan kun vedtages med mindst 8 Stemmer; denne Regel finder ogsaa Anvendelse ved de i §§ 333 og 334 ommeldte Tillægs-spørgsmaal. Ved hvert Spørgsmaal skal det af Rettens Formand være vedtegnet, hoormange Stemmer der kræves til dets bekræftende Besvarelse.

Er den bekræftende Besvarelse af et Hovedspørgsmaal bleven vedtaget med den fornødne Stemmeskerhed, blive de Rævnings Stemmer, som maatte have erklæret sig for det benægtende Svar, at regne til den Sigtedes Gunst ved Afgjørelsen af de til samme sig sluttende Tillægs-spørgsmaal; som Følge heraf bliver der ved Afstemningen over disse ikke at afstæffe disse Rævninger en særlig Erklæring.

§ 344.

Opstaar der Tvivl hos Rævningerne om den Fremgangsmaade, som de skulle iagttage, eller om Betydningen af de stillede Spørgsmaal eller om Svarenes Afstæfning, kunne de derom ubede sig nærmere Oplysning af Rettens Formand. Denne meddeler dem det Fornødne i Retsmødet. Komme herved Forsandringer i Spørgsmaalene paa Bane, eller finder Rettens Formand det isørigt fornødent, gjenoptages Forhandlingen, saaledes at Parterne have Afgang til at udtale sig.

§ 345.

Overbevisse Rævningerne sig ved deres Raabslagning om Nødvendigheden af, at yderligere Spørgsmaal stilles til dem foruden de foretagne, ere de beføjede til at fremkomme med Begjæring derom til Retten. Forhandlingen bliver i saa Fald at gjenoptage. Naar Begjæringen ud paa Tilføjelse af de i §§ 333 og 334 ommeldte Tilføjs-spørgsmaal, kan den kun forfæstes, naar Retten finder, at den paagjældende Omstændighed ikke efter Lovens hjemler Udelukkelse eller Reduktions af Straffen.

Rævningerne ere berettigede til, uden at særligt Spørgsmaal derom er foretaget, at erklære, at en i Loven anerkendt Omstændighed, som hjemler Straffens Reduktions, er tilstede.

§ 346.

Rævningernes Formand vedtegner det Svar, som udkommer ved Stemmernes Sammentælling, ligeoverfor ethvert af Spørgsmaalene og underskriver Erklæringen tilligemed to andre Rævninger.

Stemmetallet angives ikke.

§ 347.

Efterat Rævningerne ere vendte tilbage til Retssalen, spørger Rettens Formand dem om Udsaldet af deres Raabslagning. Derefter oplæser Rævningernes Formand de stillede Spørgsmaal og umiddelbart efter hvert af disse det vedtagne Svar. Erklæringen overleveres dernæst til Rettens Formand, der underskriver den tilligemed Retsskriveren.

§ 348.

Eder Rævningernes Erklæring af Mangler i Formen, eller er dens Indhold utydeligt, modsigende eller ufuldstændigt, eller opklaar der Tvivl, om den oplæste Erklæring udtrykker Rævningernes virkelige Mening eller er vedtaget med det forefævne Stemmetal, og Mangelen ikke strax kan afhjælpes eller Tvivlen hæves ved en Erklæring af Rævningernes Formand, paalægger Retten ved Kjendelse Rævningerne at begynde sig tilbage til deres Besejelse, for ved en ny Erklæring at afhjælpe Mangelen eller fjerne Tvivlen. De fornødne

Forklaringer meddeles Rævningerne ved Rensdømmelsens Afvigelse af Rettens Formand.

Bedrører Mangelen kun Formen, maa Rævningerne Intet forandre i Erklæringens Indhold; ligeledes skulle de Svare, hvis Berigtigelse eller Fuldskændiggjørelse ikke fordres, forblive uforandrede. Uilfældige Ændringer maa ikke tages i Betragtning af Retten.

Berigtigelsen eller Fuldskændiggjørelsen vedføjes saaledes, at det træder tydelig frem, hvorledes den oprindelige Erklæring har lydt.

Den heromhandlede Forholdsregel kan træffes, saalænge Retten ikke har affagt Dom.

§ 349.

Efterat Rævningernes Erklæring er oplæst og overleveret Rettens Formand, kunne ordentligvis ingen yderligere Spørgsmaal forelægges Rævningerne. Dog kunne saadanne Tillægs-spørgsmaal, som ommeldes i §§ 333 og 334, ogsaa forelægges Rævningerne senere, saalænge Retten ikke har affagt Dom, naar det under Forhandlingen fremkomme saa klart paabød at stille slige Spørgsmaal i Embeds Medfør, at Undladelse heraf kan antages at ville medføre Dømmens Ophævelse.

§ 350.

Finder Retten, at Indholdet af en for den Sigtede ugunstig Erklæring af Rævningerne viser, at den beror paa en Retstvilsfarelse, affiger Retten Frifindelsesdom.

Finder Retten, at Forhandlingerne ikke have ydet et efter Erfaringens Vidnesbyrd tilstrækkeligt godtgjort faktisk Grundlag for en ugunstig Erklæring, kan Retten istedetfor at affige Dom henvise Sagen til ny Hovedforhandling. Denne skal foregaa for andre Dommere og andre Rævninger; bliver det paa Grund heraf nødvendigt, at Sagen forhandles for en anden Ret, bestemmer Højesteret det fornødne paa Døerstadsanklagerens Andragende. Har Retten i Henhold til foranstaaende Regel henvist Sagen til ny Hovedforhandling, bliver Døerstadsanklageren befojet til, indtil Rævningerne have erklæret sig under den nye Sag, at seafalde Anklagen, i hvilket Fald Frifindelsesdom bliver at affige.

Rettens ovennævnte Beslutninger skulle

være ledsagede af Grunde. Stemmeskerhed skal være tilstede ikke blot med Hensyn til Resultatet, men ogsaa med Hensyn til enhver af de anførte Grunde; de Dommere, som ikke billige Resultatet, skulle vel være tilstede ved hele Raadslagningen, men stemme ikke ved Høifættelse af de enkelte Grunde.

Andragende fra Parternes Side om de nævnte Beslutninger kunne ikke finde Sted; Beslutningen kan toges af Retten, saalænge ikke Dom er affagt.

§ 351.

Kommer Retten under den nye Hovedforhandling, der finder Sted i Henshold til Reglen i § 350 2det Stykke, enstemmig til det samme Resultat som Retten under den første Forhandling, affiger den Frisindelsesdom; Enstemigheden skal være tilstede saavel med Hensyn til Resultatet som med Hensyn til enhver af de i Dommen anførte Grunde. I andre Tilfælde bliver Dommen at grunde paa den af de to foreliggende Erklæringer af Rævninger, som i sin Helhed fører til det gunstigste Resultat for den Sigtede.

§ 352.

Hørend Forhandlingen fortsættes paa Grundlag af Rævningernes Erklæring, bliver den Sigtede, som var ført ud af Retssalen, atter fremstillet og Rævningernes Erklæring oplæst for ham af Retskriveren.

§ 353.

Have Rævningerne erklæret, at den Sigtede ikke er skyldig, affiger Retten strax Frisindelsesdom. Hertil henregnes ogsaa det Tilfælde, at Rævningerne vel have bevarer Hovedspørgsmaalet bekræftende, men tillige have givet et for den Sigtede gunstigt Svar paa et Tillægs spørgsmaal om en Omstændighed, som udelukker Straf (§ 333). Domsgrundene indskrænke sig til den fornødne Henvisning til Rævningernes Erklæring.

§ 354.

Er den Sigtede af Rævningerne erklæret skyldig, faar først Anklageren Ordet for at

udtale sig om Straffelovens Anvendelse; dernæst høres Forvareren og den Sigtede.

De ved Rævnernes Erklæring afgjorte Punkter maa ikke mere drages i Tvivl under denne Forhandling; kun de deraf flydende retlige Følger maa forhandles.

§ 355.

Efter at Forhandlingen er sluttet, raadslaar Retten om Dommen.

Ved Valget af Straffen skal Rævnernes Afgjorelse tages til Udgangspunkt uden Hensyn til mulige Tvivl hos Dommerne om dennes Rigtighed.

I Domsgrundene skal henvises til Rævnernes Erklæring, og de Lovbestemmelser, som ere bragte til Anvendelse, anføres.

Doms slutningen angiver de retlige Følger af Sagens Udfald.

Kapitel V.

Erlige Bestemmelser om hovedforhandlingen uden Rævninger.

§ 356.

Reglerne i §§ 310 og 323—326 finde Anvendelse ved Forhandlinger for Landretten uden Rævninger med Undtagelse af de Bestemmelser, som særlig have Hensyn til Rævninger. Parternes Udtalelser efter endt Bevisførelse omfatte alle Spørgsmaal, som skulle afgjores ved Dommen, uden nogen Deling. Dog kan Rettens Formand beslutte, at Spørgsmaalet, om den Sigtede er skyldig, først skal forhandles og afgjores; i saa Fald finde de om Forhandlingen for Rævninger givne Regler i § 326 og § 354 tilsvarende Anvendelse.

§ 357.

Efterat Parterne have udtalt sig, optages Sagen til Dom.

Ved Afstemningen skal det Spørgsmaal, om den Sigtede er skyldig i den Forbrydelse, der lægges ham til Last, sondres fra Spørgsmaalet om Straffen og først bringes til Afstemning. Stemmes der særskilt om Straf-